

[Aksel Larsen.]

det vel også rimeligt, at dette kommer befolkningen til gode derved, at den kommer til at leve noget bedre. Det er således kun et spørgsmål om at få det afbalanceret, og det må kunne afbalanceres, således at vi ikke bruger på forskud, men at man får produktionen til at holde trit med forbrugsforøgelsen, herunder naturligvis også med det offentlige, statens og kommunernes, øgede krav.

Hvad kapitaldannelse angår, kan den ske ved kapitalakkumulering, og den kan ske ved det, man kalder privat opsparing; den kan naturligvis også ske via statskassen, og jeg tror ikke, man kommer uden om også at lade den ske via statskassen. Jeg er opmærksom på den fare, der kan ligge for regeringen eller for dele af regeringen deri, at man bliver mere velvillig over for udgiftsførelser, når man har en velfyldt statskasse. Men en sådan fare må kunne afbødes, hvis man får en virkelig plan på lidt længere sigt over, hvor staten skal udvide sin virksomhed, hvor staten skal investere. Hvad den private opsparing angår, er det en kendt sag, at vi aldeles ikke er tilhængere af det, der tales så ivrigt for fra visse sider, og som jeg med beklagelse konstaterer at regeringen ikke helt afviste, nemlig at man skal præmiere den private opsparing, endda over skatterne. Det vil jo i virkeligheden sige, at så kommer de skatteydere, der ikke er i stand til at opsparere, igennem højere skatter til at betale en væsentlig del af den præmie, man over skattelettelsen giver de skatteydere, der er i stand til at præstere en reel eller fiktiv opsparing. For det er jo ikke sikkert, den private opsparing er reel. I fjor havde vi en diskussion om ligningsloven, og dér kom den idé igen frem, at det beløb skulle forøges, der kan fradrages den skattepligtige indtægt; på grundlag af, at man havde hensat beløb på en opsparingskonto, skulle fradraget kunne forøges ud over de 1 000 kr. og de 600 kr. Kravet eller ønsket herom blev fremsat fra konservativ side, men heldigvis afvist — nej, det var ikke under ligningslovens behandling, det var under behandlingen af de indirekte skattelove — nå, kravet blev heldigvis afvist, og det havde også været meningsløst at gennemføre en sådan yderligere begunstigelse af den

private opsparing henimod slutningen af året, hvor man udmærket vel ved, at så foregår der ikke reelle, men kun fiktive opsparinger, derved at de, som har penge stående i bank eller sparekasse, overflytter en del af dem til opsparingskonto. Jeg tror ikke, at denne statspræmierede opsparing har bidraget væsentligt til at øge den private opsparingsværdi herhjemme. Men jeg anser de metoder, man har anvendt, og som man kræver anvendt fra de borgerlige partiers side, for at være asociale. De bevirker kun, at de, der savner evne til at spare op, kommer til at betale for dem, der har evne til at spare op, og som virkelig gør det.

Vi vil være tilhængere af, at man gør noget for at begrænse forbruget, ikke bare statens overflødige, urimelige og uproduktive forbrug, men vi vil også være tilhængere af, at man gør noget for at begrænse befolkningens overflødige forbrug. Vi tror imidlertid ikke, at de metoder, der hidtil er anvendt, når man har talt om nødvendigheden af forbrugsbegrænsning, er de egnede. Vi kunne tænke os, at man her gik andre veje, end man hidtil har været villig til at gå. Nu føres der i offentligheden en debat om, hvorvidt lægernes synspunkt er rigtigt eller ej, det synspunkt, som går ud på, at den megen reklame for cigaretrykning er medvirkende til den dårligere helbredstilstand og til flere kræftdødsfald her i landet. Jeg tvivler da ikke om, at den kolossale cigaretreklame er medvirkende til, at cigaretforbruget er så stort, men jeg tvivler heller ikke om, at den overhåndtagende reklame på alle mulige andre felter for, at forbrugerne skal forbruge til dels overflødige varer, er med til at presse et forbrug i vejret, som muligvis ellers ikke ville være der. Hvis man ville beskattede reklamen, opnåede man derved på én gang, at forbruget begrænsedes, og at staten fik flere penge i sin kasse. Jeg synes, regeringen skulle overveje dette. Vi har talt om det så tit, men jeg synes, det bør nævnes ved denne lejlighed igen, at her ville der sikkert være en vej at gå.

Det ville nok også være en vej, om man angreb visse rettigheder til skattnedsættelse, som enten ikke burde være der eller også er urimeligt store. Jeg tænker naturligvis ikke alene på selve fradragsretten i loven om indkomstskat til staten, jeg tæn-